

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 12. února 2024 v senátě složeném z předsedkyně senátu Ing. Mgr. Hany Chaloupkové a soudců JUDr. Petry Benešové a Mgr. Evy Burešové, projednal v **trestní věci obžalovaného V. K.**, narozeného xxx v xxx, trvale bytem xxx xxx, t.č. ve výkonu vazby v jiné trestní věci ve VV xxx, **odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4**, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. října 2023, sp.zn. 3 T 107/2023 a rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr.řádu se napadený rozsudek zrušuje toliko ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 písm. b) tr.řádu se znovu rozhoduje tak, že se

obžalovaný

V. K.,

nar. dne xxxv xxx, trvale bytem xxx xxx,

při nezměněném výroku o vině přečinem krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

odsuzuje

podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 10 (deseti) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr.zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. B.

O d ů v o d n ě n í :

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. října 2023, sp.zn. 3 T 107/2023 byl obžalovaný V. K., shledán vinným přčínem krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

Obžalovaný se podle skutkových zjištění nalézacího soudu tohoto trestného činu dopustil tím, že: dne 11. 07. 2023 v čase okolo 15:04 hodin, v xxx, v ulici xxx, v úmyslu obohatit se, po předchozí domluvě, společně s již odsouzeným J. J., nar. xxx, přistoupil ke zde zaparkovanému osobnímu vozidlu tov. zn. Volkswagen Up!, reg. zn. xxx, dosud nezjištěným způsobem překonal uzamykací zámek střešního nosiče na kola zn. Thule Proride 591, tento střešní nosič dosud nezjištěným způsobem demontoval a následně jej podal J. J., jenž nosič z místa odnesl, zabalil do igelitového obalu a ukryl v nedalekém křoví, přičemž oba poté, co si všimli, že jej viděli zaměstnanci nedalekého obchodu, dalšího jednání zanechali a z místa činu utekli, kdy tímto svým jednáním způsobil poškození T. M. , nar. xxx, škodu na odcizených věcech ve výši 1.500,- Kč a škodu na poškození uzamykacího zámku nosiče ve výši 400,- Kč,

a tohoto jednání se dopustil, ačkoli byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 25. 9. 2021, sp. zn. 52T 129/2021, který nabyt právní moci dne 25. 9. 2021, odsouzen pro přčín krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou, jenž vykonal dne 4. 6. 2022.

Za uvedené jednání byl obžalovaný napadeným rozsudkem odsouzen podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 62 odst. 1 tr. zákoníku a § 63 odst. 1 tr. zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin.

Výrokem učiněným v adhezní řízení byla dle ustanovení § 229 odst. 1 tr. řádu poškozená T. M. nar. xxx, bytem Praha 4, Mezivřší 1323/40 se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku podal řádně a včas odvolání státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4. V odvolání uvedl, že odvolání podává v neprospěch obžalovaného do výroku o trestu.

Státní zástupce je toho názoru, že v případě obžalovaného V. K. je uložený trest obecně prospěšných prací vzhledem k jeho osobě, dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy nepřiměřeně mírný.

Státní zástupce má za to, že obžalovaný doznání při hlavním líčení učinil pod tíhou celkové situace a usvědčujících důkazů, což jsou dosti určující okolnosti, které váhu doznání obžalovaného, respektive prohlášení jeho viny vyložení degradují. Oproti tomu na straně obžalovaného bylo shledáno několik přitěžujících okolností vyjmenovaných v § 42 tr. zákoníku, například spočívající v tom, že obžalovaný spáchal trestný čin „další osobou“, respektive ve spolupachatelství podle § 42 písm. o) tr. zákoníku. Další přitěžující okolností je, že obžalovaný byl již celkem čtrnáctkrát soudně trestán, což je okolnost náležející do výčtu okolností přitěžujících podle § 42 písm. p) tr. zákoníku, byť s možností podle individuálního posouzení ji za přitěžující okolnost nepokládat, avšak nikoliv v situaci, jestliže osoba obžalovaného je tolikrát trestaným speciálním recidivistou. V souvislosti s předchozími odsouzeními obžalovaného je též nutno podotknout, že byť je státnímu zástupci známo, že se recidiva jako přitěžující okolnost podle § 42 písm. p) tr. zákoníku neuplatní, pokud došlo k zahlazení (případně osvědčení) předchozího odsouzení, v důsledku čehož se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, avšak je třeba zdůraznit, že k „*zahlazenému odsouzení soud může (k tíži pachatele) při ukládání trestu přiblížit pro hodnocení osoby pachatele, jeho sklonů k trestným činům, jeho vztahu ke společenským hodnotám, možností jeho nápravy apod. (NS 5 Tž 33/74, Rt 6/1975)*“

Současně lze za přitěžující okolnost (sic v zákoně neuvedenou) považovat to, že se obžalovaný dopustil nyní projednávané trestné činnosti ve zkušební době podmíněného odsouzení, a to z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 01.08.2021, sp.zn. 3T 97/2021, jenž nabyt právní moci stejného dne, jímž byl odsouzen za přčín krádeže podle § 205 odst. 2 tr.

zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců, následně mu byla tato zkušební doba prodloužena o dalších 12 měsíců za současného stanovení dohledu, takže mu zkušební doba uplyne až dne 01.08.2024.

Ve vztahu k dosavadnímu způsobu života obžalovaného lze odkázat v podstatě na výše zmiňovanou recidivu obžalovaného, takže je zjevné, že u obžalovaného nelze (nejen) v poslední době hovořit o řádném způsobu života, což se musí nutně projevit v neprospěch obžalovaného. Ve vztahu k dalšímu kritériu, tj. chování pachatele po činu, lze opět obecně uvést, že soud se k němu nikterak nevyjádřil, takže státní zástupce může pouze v obecné rovině konstatovat, že z chování obžalovaného nelze seznat jakýkoliv pozitivní poznatek, že svého jednání alespoň trochu (upřímně) lituje.

Za dané situace pak musí státní zástupce zkonstatovat, že obžalovaný se poškozenému za celou dobu probíhajícího trestního řízení písemně neomluvil, ačkoliv k tomu měl naprosto ojedinělou příležitost, kterou však nevyužil. Obecně lze uzavřít, že celkové chování obžalovaného po činu nesvědčí o jeho skutečně vnitřně pociťovaném kritickém přístupu ke spáchanému činu, nýbrž že jeho jednání, které následovalo po krocích orgánů činných v trestním řízení, bylo motivováno právě tím, aby si vytvořil příznivější pozici pro rozhodnutí soudu, nikoliv snad opravdovou změnou jeho postoje k věci.

S ohledem na výše uvedené se proto státní zástupce nemůže ztotožnit s názorem soudu, podle něhož je na místě dát obžalovanému ještě „další“ šanci a uložit mu výchovný trest nespojený s přímým trestem odnětí svobody, neboť má za to, že s ohledem na osobu obžalovaného a jeho trestní minulost pokládá uložení alternativního trestu obecně prospěšných prací, byť v nejvyšší výměře, za nepřiměřeně mírný, jenž je v rozporu s účelem trestního řízení, jak je formulován v § 1 odst. 1 tr. řádu, spočívající mj. v tom, že toto řízení musí působit k předcházení a zamezování trestné činnosti (hledisko generální a individuální prevence).

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem navrhuje, aby Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26.10.2023, sp.zn. 3 T 107/2023 a podle § 259 odst. 3 tr. řádu za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 4 tr. řádu a sám uložil obžalovanému podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 56 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, pro jehož výkon se zařazuje do věznice s ostrahou.

3. K odvolání státního zástupce se obžalovaný se obžalovaný prostřednictvím své obhájkyne vyjádřil, že má uložený trest za přiměřený, když se nedopouštěl natolik závažné trestné činnosti a k tomuto jednání jej vedla neutěšená životní situace, což nalézací soud zohlednil. Obžalovaný si následně našel i práci, přestěhoval se do ubytovny a uzavřel manželství, čímž svůj život do značné míry stabilizoval.
4. Městský soud v Praze jako soud odvolací z podnětu odvolání státního zástupce, podaného v neprospěch obžalovaného proti výroku do trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 postupoval v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu a přezkoumal zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, pro nimž bylo podáno odvolání i správnost postupu řízení, které jim předcházelo a to z hlediska vytýkaných vad, kdy k vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Městský soud v Praze tedy zaměřil svoji přezkumnou pozornost především na rozhodnutí o uložení trestu, kdy rozhodnutí o vině obžalovaného je nesporné, když obžalovaný prohlásil svou vinu a nalézací soud toto prohlášení přijal, a jednání bylo zcela přiléhavě kvalifikováno jako přečin krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, kdy v tomto smyslu není možno ničeho napadenému rozsudku vytknout. Z podnětu odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 přezkoumal odvolací soud zejména druh a výši uloženého trestu

a dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce je důvodné, co se týče nepřiměřenosti druhu ukládaného trestu.

5. Odvolací soud přisvědčil názoru státního zástupce, že obžalovaný sice prohlásil vinu, nicméně dále již v jeho prospěch nehovoří žádná další skutečnost. Obžalovaný se projednávaného přečinu dopustil nejen v době podmíněného odsouzení, jak správně uvedl odvolatel, ale i další skutečnosti na straně obžalovaného (akcentované přílehavě v odvolání, na které tímto odvolací soud plně odkazuje) jednoznačně vedou rovněž soud odvolací k přesvědčení, že na obžalovaného není již možno působit jiným druhem trestu, než nepodmíněným trestem odnětí svobody. Ostatně ve věci Obvodního soudu pro Prahu 4, kde byl odsouzen trestním příkazem ze dne 01.08.2021, sp.zn. 3T 97/2021, jenž nabyl právní moci stejného dne, za přečin krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku, dostal šanci k nápravě v podobě trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců, přestože spáchal ve zkušební době další trestný čin, byla mu tato zkušební doba prodloužena o dalších 12 měsíců za současného stanovení dohledu, takže mu zkušební doba uplyne až dne 01.08.2024. Ani tato výstraha nevedla ke změně životního stylu obžalovaného. Dávat mu za této situace v podstatě již třetí „poslední šanci“ (v podobě trestu nespojeného s přímým omezením osobní svobody) v nyní projednávané trestní věci považuje odvolací soud za naprosto absurdní. Z tohoto důvodu dospěl odvolací soud k závěru, že je **nezbytné zrušení výroku o trestu napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu a uložení trestu přísnějšího** spočívajícího v uložení **nepodmíněného trestu odnětí svobody ve výměře 10 měsíců**, tedy stále ještě při spodní hranici zákonné trestní sazby (6 měsíců až 3 roky) se zařazením do příslušného typu věznice v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (tj. zákonem stanovené věznice s ostrahou).
6. S ohledem na výše uvedené skutečnosti rozhodl odvolací soud tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku nelze podat odvolání, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 256e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 12. února 2024

Ing. Mgr. Hana Chaloupková, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. B.